

пошення понять недоторканності суддів і самостійності судів. У статті зроблені деякі висновки й внесені пропозиції відносно модернізації й змін у правовому інституті дисциплінарної відповідальності суддів, а також умов реалізації цього виду відповідальності суддів.

Ключові слова: судова влада, правосуддя, судді, дисциплінарна відповідальність, юридична відповідальність, суддівська незалежність, судоустрій, обов'язки, службовий проступок.

Аннотация

Нестерчук Л. П. Дисциплинарная ответственность судей как разновидность юридической ответственности. — Статья.

В статье предпринята попытка рассмотреть вопросы соответствия видов наказаний и дисциплинарной ответственности судей в случае нарушения последними своих профессиональных обязанностей, соотношения при этом понятий неприкосновенности судей и самостоятельности судов. В статье сделаны некоторые выводы и внесены предложения в отношении модернизации и изменений правового института дисциплинарной ответственности, а также условий её реализации.

Ключевые слова: судебная власть, правосудие, судьи, дисциплинарная ответственность, юридическая ответственность, судейская независимость, судоустройство, обязанности, служебный проступок.

Summary

Nesterchuk L. P. The disciplinary responsibility of judges as a kind of legal responsibility. — Article.

Therefore, the article makes an attempt to consider the questions of conformity of penalties and disciplinary liability of judges in case of violation of their professional duties, the ratio of the concepts of immunity of judges and independence of the courts. The article made some conclusions and suggestions made in respect of modernisation and change of the legal institution of disciplinary liability, as well as the conditions of its implementation.

Keywords: the judiciary, administration of justice, judges, disciplinary responsibility, juridical responsibility, judicial independence, judicial organization, duties, official misconduct.

УДК 351.711.001.73

Г. М. Пенчева

ПРО НЕДОЛКИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНИМ МАЙНОМ

Постановка проблеми. Суспільство на сучасному етапі не знайшло інших способів управління економікою, крім планового та ринкового механізмів. Обидва мають і позитивні, і негативні риси, проте якість управління визначається знаходженням позитивного балансу між ними. В реальному житті у пошуках ефективних методів управління здійснюється їх конвергенція, коли необхідно говорити про превалювання рис одного або іншого методу в системі управління. У такому випадку, як справедливо зазначає Кузнецов Е. А., найбільш правильним видається рух або в сторону планово-централізованих методів управління, або в сторону ринково-децентралізованих, уникаючи при цьому крайніх позицій [1, с. 63]. При управлінні державним майном складається подібна си-

туація — або ж держава міцно тримає в своїх руках важелі управління державними підприємствами, або ж проводить тотальну корпоратизацію, відпускаючи ці важелі та забезпечуючи переважну самостійність менеджерів у прийнятті рішень стосовно об'єктів державної власності.

Державне майно, як справедливо зазначає В. Л. Пількевич, в умовах соціальної, правової, демократичної держави має відігравати ключову роль в реалізації системи функцій держави та досягнення її стратегічних цілей, що визначені, насамперед, у Конституції України [2, с. 3]. Визнаючи вирішальну залежність збереження та ефективності функціонування державного сектору економіки від якості системи управління державним майном, законодавець в ст. 4 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» (в редакції від 21.09.2006 р.) закріпив перелік суб'єктів управління об'єктами державної власності, надавши вирішальну роль центральному органу виконавчої влади із спеціальним статусом — Фонду державного майна України (далі ФДМУ) та міністерствам й іншим органам виконавчої влади [3, ст. 4]. Проте після його прийняття не вщухала критика стосовно невизначеності меж компетенції між різними державними органами, дублювання їх повноважень, що, звісно, не могло стати запорукою ефективного управління ввіреним їм майном.

Попри очікування на внесення ясності законодавцем щодо розмежування компетенції між існуючими суб'єктами управління та побудови злагодженої системи органів управління державним майном, подальше її реформування ознаменувалось створенням нової інституції — Державного агентства України з управління державними корпоративними правами та майном (далі — Агентство держмайна України, Агентство).

Стан дослідження. Питання організації управління державною власністю були об'єктом досліджень багатьох вчених — представників як адміністративного, так і господарського права, серед яких: В. Б. Авер'янов, Ю. П. Бітяк, І. П. Голосніченко, О. О. Кравчук, В. К. Мамутов, М. Шкільняк та ін. Проте вказані зміни в господарсько-правовому регулюванні управління корпоративними правами державних комерційних підприємств та державним майном, питання визначення правового статусу та ролі Агентства держмайна України, доцільність та обґрунтованість зазначених реформ, за винятком статті А. М. Захарченка [4], не були об'єктом ґрунтовного наукового аналізу.

Мета дослідження. З огляду на це та необхідність удосконалення правового регулювання системи управління державним майном, метою даної статті є дослідження загальних засад побудови системи органів управління об'єктами державної власності, визначення недоліків та перспектив її подальшого реформування.

Виклад основних положень. Відповідно до змін, внесених Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення управління об'єктами державної власності» від 13.03.2012 р. № 4498-VI [5] до ст. 4 Закону України «Про управління об'єктами державної власності», система суб'єктів управління об'єктами державної власності наразі виглядає наступним чином:

- Кабінет Міністрів України;
- центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері управління об'єктами державної власності (Агентство держмайна України. — *примітка автора*);
- центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку (Мінекономрозвитку. — *примітка автора*);
- міністерства та інші органи виконавчої влади (далі — уповноважені органи управління);
- Фонд державного майна України;
- органи, що забезпечують діяльність Президента України, Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України;
- органи, які здійснюють управління державним майном відповідно до повноважень, визначених окремими законами;
- державні господарські об'єднання, державні холдингові компанії, інші державні господарські організації (далі — господарські структури);
- Національна академія наук України, галузеві академії наук.

Зазначені зміни значно підсилюють роль Агентства держмайна України та Мінекономрозвитку за рахунок позбавлення певних повноважень ФДМУ (який наразі буде здійснювати управління корпоративними правами господарських товариств, що належать до сфери його управління та щодо яких прийнято рішення про приватизацію), виключають з переліку суб'єктів управління юридичних та фізичних осіб, які виконували функції з управління корпоративними правами держави (уповноважених осіб).

Відповідно до ч. 1 Положення про Агентство держмайна України, воно входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики у сфері управління об'єктами державної власності, в тому числі корпоративними правами держави [6, ч. 1]. Порівнявши вказану компетенцію Агентства з призначенням ФДМУ, який, відповідно до ст. 1 Закону України «Про Фонд державного майна України» від 9 грудня 2011 року, «реалізує державну політику у сфері приватизації, оренди, використання та відчуження державного майна, управління об'єктами державної власності, у тому числі корпоративними правами держави щодо об'єктів державної власності, що належать до сфери його управління, а також у сфері державного регулювання оцінки майна, майнових прав та професійної оціночної діяльності» [7, ст. 1], робимо висновок про фактичне «двоєвладдя» в системі управління державним майном щодо управління корпоративними правами держави, що є недопустимим.

Як справедливо зазначає А. М. Захарченко, «завдання, як і сама назва Агентства, вказують на те, що йому мала б відводитись роль єдиного методологічного, координуючого та контролюючого органу з питань управління об'єктами державної власності... Однак аналіз повноважень, закріплених за Агентством держмайна, дозволяє стверджувати, що вони не забезпечують ключового положення Агентства у складній системі суб'єктів, які управляють об'єктами державної власності» [4]. Дійсно, аналіз останніх законодавчих змін свідчить

про передання більшості повноважень міжвідомчої спрямованості саме Мінекономрозвитку, а не Агентству, зокрема, щодо:

- формування державної політики у сфері управління об'єктами державної власності, державної фінансової та дивідендної політики; критеріїв ефективності управління корпоративними правами держави;

- методологічного та нормативно-правового забезпечення питань управління об'єктами державної власності щодо: інвентаризації та обліку об'єктів державної власності; оцінки ефективності управління об'єктами державної власності та ін.;

- отримання від органів управління інформації про фінансово-господарську діяльність кожного суб'єкта господарювання державного сектору економіки, що перебуває у сфері їх управління;

- забезпечення координації діяльності щодо підвищення професійного рівня посадових осіб уповноважених органів управління;

- здійснення контролю за виконанням суб'єктами управління функцій з управління об'єктами державної власності шляхом проведення єдиного моніторингу ефективності такого управління;

- формування переліку об'єктів, що не підлягають приватизації, переліку підприємств, що підлягають корпоратизації, пропозиції щодо закріплення в державній власності пакетів акцій ВАТ, створених у процесі корпоратизації та приватизації, доцільності їх відчуження/придбання державою та ін. (ст. 5–2 Закону України «Про управління об'єктами державної власності») [3, ст. 5–2].

В той же час за Агентством держмайна закріплюються загальні повноваження щодо управління об'єктами державної власності, у тому числі корпоративними правами держави, що належать до сфери його управління, подібні до повноважень інших міністерств та відомств, зокрема, щодо надання пропозицій закріплення в державній власності пакетів акцій акціонерних товариств, здійснення контролю та проведення аналізу результатів діяльності держпідприємств, проведення конкурсів для кадрових призначень, розробки стратегічних планів розвитку підприємств, розроблення умов реструктуризації та санації підприємств, погодження відчуження, передачі в оренду, заставу, списання майна державних підприємств та інші повноваження.

Тобто законодавець не концентрує, а розпоршує повноваження центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом — ФДМУ — між різними органами управління — Агентством держмайна (яке нині виключено з переліку органів, діяльність яких спрямовується і координується через Міністра економічного розвитку і торгівлі України) та Мінекономрозвитку. Згідно з поданими до Верховної Ради законопроектами, пропонується взагалі усунути ФДМУ від управління корпоративними правами, залишивши за ним лише повноваження приватизаційного органу. Подальша його перспектива — після продажу ФДМУ останнього державного активу в управління Агентства будуть передані всі корпоративні права держави, а сам ФДМУ підлягатиме ліквідації. Звідси виникає питання доцільності прийняття «багатостраждального» Закону України «Про Фонд державного майна України» із збереженням за ним повно-

важень щодо управління корпоративними правами держави, оренди державного майна, створення державних холдингових компаній (ст. 5 Закону).

З моменту створення Агентство розгорнуло активну діяльність щодо проведення інвентаризації майна державних підприємств, які входять до сфери його управління, його оцінки, аналізу доцільності його збереження у державній власності та функціонування низки державних підприємств. За її результатами з 347 суб'єктів господарювання на першому етапі у державній власності заплановано залишити 104 підприємства, 63 підприємства буде приватизовано, а 180 підприємств підлягатимуть ліквідації [8]. При цьому варто звернути увагу на відсутність на сьогодні чітких критеріїв віднесення певних підприємств до сфери управління Агентства та їх значно меншу кількість у порівнянні з ФДМУ, до сфери управління якого станом на 20.04.2012 р. входять 501 господарське товариство [9].

Провідна ідея Агентства держмайна України сьогодні — створення єдиної державної холдингової компанії (ДХК) з управління державними активами на прикладі досвіду азієських країн. Проект передбачає декілька стадій: передання у розпорядження агентства всіх активів, які після масштабної приватизації залишаться у держвласності (крім об'єктів оборонного сектора і соціальних підприємств); формування галузевих субхолдингів та підготовка нормативно-правових актів для створення державної холдингової компанії. У якості аргументів очільник Агентства наводить приклади успішної діяльності аналогічних фірм — казахстанської «Самрук-Казина», китайської SASAC і сингапурської Temasek, які управляють різною кількістю активів: Temasek контролює 25 компаній, SASAC — 169 держпідприємств у вісімнадцяти галузях [10].

Певні законодавчі зрушення у цьому напрямку вже здійснені, зокрема, до Закону України «Про холдингові компанії в Україні» введено поняття державної керуючої холдингової компанії (далі — ДКХК), якою визнається державна холдингова компанія, корпоративним підприємством якої може бути інша державна холдингова компанія чи господарське товариство, холдинговий корпоративний пакет акцій (часток, паїв) якого належить державі [11, ст. 1]. Відповідно до ч. 2 ст. 4 Закону «Про управління об'єктами державної власності», ДКХК має статус уповноваженого органу управління щодо об'єктів управління державної власності, що передані до її статутного капіталу та статутного капіталу її корпоративних підприємств [3, ст. 4].

Відповідно до ч. 4 ст. 7–1 Закону України «Про холдингові компанії в Україні», з метою захисту прав держави як власника у ДКХК створюється наглядова рада у кількості семи осіб, персональний склад якої затверджується Кабінетом Міністрів України. За планами Агентства, управляти такою холдинговою компанією буде «рада директорів, до складу якої увійдуть міністри та представники бізнесу, під керівництвом Прем'єр-міністра, ...уряд напряму буде призначати членів ради директорів» [10]. З огляду на це, сумнівною видається заява Голови Агентства, що «така схема обмежить спонтанне політичне втручання в діяльність держактивів». Не дивлячись на складність завдань, що будуть покладені на зазначених осіб, Закон не висуває до них додаткових

кваліфікаційних вимог, навіть щодо наявності спеціальної економічної освіти, зазначаючи лише, що кандидати в члени наглядової ради і члени наглядової ради повинні мати повну вищу освіту, досвід роботи на керівних посадах не менше п'яти років упродовж останніх десяти років (абз. 5 ч. 4 ст. 7–1 зазначеного Закону).

Поточне управління державними підприємствами буде здійснюватись новим керівництвом, тому гостро постає необхідність у кваліфікованих менеджерах, оскільки в системі корпоративного управління менеджмент стає головним фактором ефективного розвитку господарських організацій. Проте менеджменту, який розвивається разом із законами ринку, властива певна об'єктивність і незалежність як перед інтересами власників засобів виробництва, так і перед авторитарністю державних чиновників. Тому необґрунтовано видається позиція Агентства щодо повсемісного віддання менеджерам права керувати державними підприємствами та впевненість в ефективності такого управління, зважаючи на відсутність на сьогодні в Україні достатньої кількості кваліфікованих управлінських кадрів. Ще більш спірною видається необхідність прискореного переходу до такої системи управління, проведення тривалого та затратного процесу акціонування (корпоратизації) капіталу всіх державних унітарних підприємств, що входять до сфери управління Агентства, з огляду на існування інституту уповноважених юридичних та фізичних осіб, які виконували функції з управління корпоративними правами держави відповідно до ст. 4 Закону України «Про управління об'єктами державної власності». Як вбачається, якісної різниці між такими уповноваженими особами та менеджерами в холдингових компаніях немає. І, якщо в Агентства є підстави вважати реальними плани у короткостроковій перспективі забезпечити корпоративні підприємства успішними, кваліфікованими менеджерами, то чому не можна зробити це вже зараз за створених організаційно-правових умов?

Як видається, принципово неважливим є питання, хто саме буде управляти конкретним державним об'єктом — керівник державного унітарного підприємства чи директор корпоративного підприємства, міністерство (відомство) чи державний галузевий субхолдинг, оскільки запропонована триланкова система (ДХК — галузевий субхолдинг — державне корпоративне підприємство) фактично дублює вже існуючу сьогодні систему зв'язків (ФДМУ — галузеве міністерство (відомство) — унітарне (корпоративне) підприємство), проте не здатна автоматично суттєво і якісно змінити зміст державного управління. Таким чином, запропонований проект реформування системи управління не вирішує головних проблем: визначення конкретної мети управління державним майном, функцій, змісту повноважень уповноважених осіб, форм, способів та механізмів їх реалізації.

За межами запропонованого проекту реформування системи управління держмайном залишаються питання долі підприємств, виведених зі сфери управління Агентства, — підприємств оборонного сектору та підприємств, що виконують соціальні функції — чи будуть вони передані після ліквідації ФДМУ галузевим міністерствам (іншим уповноваженим органам), чи перед

урядом постане завдання створення нового органу, який консолідує управління цими об'єктами — невідомо.

Не переймаються розробники проекту і обґрунтуванням необхідності та доцільності тотальної корпоратизації державних підприємств, в якій її автори бачать очевидну гарантію (аксіому) забезпечення прибутковості державного сектору економіки. На безпідставності таких очікувань за фактично формальної корпоратизації державних підприємств неодноразово наголошував О. П. Подцерковний, звертаючи увагу на необхідність узгодження юридичних та економічних аспектів корпоратизації. Він зауважує, що корпоратизоване в юридичному сенсі підприємство може залишитись унітарним в економічному сенсі у випадку, коли формальна корпоратизація (паювання) не перетворюється в процеси структурування капіталу чи колективне засновництво. Унітарним в економічному сенсі підприємство залишається завжди, коли один з учасників (співвласників) володіє вичерпними можливостями вирішувати питання управління підприємством [12, ст. 33–34]. У випадку створення державного холдингу чи субхолдингу простежується здійснення суто формально-юридичної корпоратизації державних підприємств зі збереженням вирішального контролю з боку держави та впливу чиновників на прийняття управлінських рішень менеджером-ставленником. Вказане ще раз підтверджує примарність висновків про розв'язання складної проблеми створення ефективної системи управління державним майном формальними методами.

Крім того, інститут холдингових компаній, як і будь-яке явище, має певні суперечності і проблеми, що впливають як з економічної, так і юридичної сутності холдингових компаній, це, зокрема: 1) суперечності у взаємовідносинах між акціонерами-власниками і менеджерами, що відображають особливості формування структури власності в акціонерних товариствах; 2) проблеми управління розгалуженою структурою підприємств, які мають проводити єдину, узгоджену з центром, політику (в іншому разі економічного ефекту, заради якого створювалися асоційовані особи, не буде); 3) високі витрати на висококласний менеджмент, який повинен керувати і контролювати всі господарські та фінансові процеси в групі підприємств; 4) загроза створення монопольної групи на ринку, відсутність конкуренції всередині якої потребує постійного поліпшення якості продукції, що виробляється; 5) підпорядкування діяльності дочірніх підприємств інтересам холдингової компанії, через що подекуди має місце ігнорування інтересів перших; 6) державне управління холдинговими компаніями не завжди є ефективним і високопрофесійним, що призводить до збитків як підприємства, так і держави [13, с. 67].

Кузнецов Е. А., розглядаючи питання корпоративного управління, в свою чергу, звертає увагу на інший бік проблеми корпоратизації. Він зазначає, що в системі розвитку процесів корпоративного управління прогресує показник дифузії акціонерного капіталу, який надалі призводить до відділення невеликих та середніх акціонерів від центрів контролю за корпорацією. В цих умовах з'являється термін «техноструктура», що означає основу корпорації, та включає менеджерів та провідних спеціалістів. Техноструктура проявляє інтерес до

присвоєння влади в корпорації, що може становити реальну загрозу для власника, що обумовлено наступними причинами: розпорошеність акціонерного капіталу між великою кількістю вкладників кваліфікується як основна причина послаблення зв'язку між власністю та реальною владою на підприємстві; в епоху НТР влада неспроможна функціонувати у відриві від конкретних професійних знань; всі основні рішення приймають спеціалісти у сфері менеджменту, що приводить до появи управлінської еліти [1, с. 66]. Досить розповсюдженим способом підвищення керованості холдингом є розстановка топ-менеджерів на ключові посади із використанням різних способів їх мотивації (стимулювання), наприклад, шляхом передання їм частки акцій, вартість якої зростає при ефективній роботі підприємства. За таких обставин значно зростає значення функції контролю держави як власника за належним їй майном, переданим до статутного капіталу товариства, та власне за управлінськими рішеннями менеджерів.

Висновки. Отже, в сучасних умовах пошуку ефективної системи управління державною власністю основною метою держави має стати оптимізація функцій органів державної виконавчої влади, включаючи функції контролю та нагляду за цією діяльністю, методів впливу, запровадження особливих механізмів регулювання в корупційно небезпечних сферах. Особлива увага має бути приділена змістовним, а не формальним складовим господарського управління щодо конкретного державного суб'єкта господарювання: розробленню стратегії розвитку підприємства, визначенню сфер (напрямків) виробництва, освоєванню ринків, підвищенню якості надаваних послуг та рентабельності, залученню інвестицій, методів конкуренції, підбору кваліфікованих менеджерів, інакше реформування системи органів управління майном лише шляхом зміни їх назв залишиться реформою «на папері».

Як видається, підхід до побудови холдингової структури має полягати не стільки в створенні теоретично правильної, скільки дієвої системи управління. Процес її становлення має здійснюватися поетапно, з оцінкою ефективності кожної стадії та ретельним плануванням наступної, і включати визначення стратегічних цілей, сфер господарювання, в яких таке управління буде доцільним та ефективним, попередню кваліфікаційну підготовку кадрів, нормативне забезпечення.

Література

1. Актуальные проблемы экономики и менеджмента: теория, инновации и современная практика. Монография. Под редакцией Кузнецова Э. А. Харьков: Бурун Книга, 2011. — 512 с.
2. Пількевич В. Л. Організаційно-правове забезпечення управління державним майном в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07; НАН України, Інститут держави і права ім. В. М. Корецького. — К., 2006. — 20 с.
3. Про управління об'єктами державної власності: Закон України від 21.09.2006 р. № 185-V // Відомості Верховної Ради України. — 2006. — № 46. — Ст. 456.
4. Захарченко А. М. Щодо правового статусу Державного агентства України з управління державними корпоративними правами та майном / А. М. Захарченко // [Електронний ресурс] — Режим доступу: http://www.hozpravo.com.ua/conferences/arhiv/uchastnik.php?ELEMENT_ID=470&ID=487

5. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення управління об'єктами державної власності: Закон України від 13.03.2012 р. № 4498-VI // Офіційний вісник України. — 2012. — № 28. — Ст. 1033.
6. Про Положення про Державне агентство України з управління державними корпоративними правами та майном: Указ Президента України від 13.04.2011 р. № 451/2011 // Офіційний вісник України. — 2011. — № 29. — Стор. 251. — Ст. 1257.
7. Про Фонд державного майна України: Закон України від 09.12.2011 р. № 4107-VI // Офіційний вісник України. — 2012. — № 2. — Стор. 9. — Ст. 50.
8. Дмитро Колесніков: «У списку на ліквідацію 180 державних підприємств» [Електронний ресурс] / Державне агентство України з управління державними корпоративними правами та майном. — Режим доступу: http://ppa.gov.ua/press_center/agency_news/31056/
9. Реєстр корпоративних прав держави у статутних капіталах господарських товариств станом на 20.04.2012 [Електронний ресурс] / Фонд державного майна України. — Режим доступу: http://www.spfu.gov.ua/ukr/reg_kpd.php
10. Корпоративний госууправляющий [Електронний ресурс] / Державне агентство України з управління державними корпоративними правами та майном. — Режим доступу: http://ppa.gov.ua/press_center/smi_about_us/28469/
11. Про холдингові компанії в Україні: Закон України від 15.03.2006 р. № 3528-IV (в ред. від 08.04.2012 р.) // Відомості Верховної Ради України. — 2006. — № 34. — Ст. 291.
12. Подперковный, О. П. О необходимости согласования юридических и экономических аспектов корпоратизации / О. П. Подперковный // Підприємництво, господарство і право. — 2004. — № 3. — С. 32–37.
13. Шишкіна И. Преимущества и недостатки холдинговой модели организации бизнеса // Хозяйство и право. — 2005. — № 2. — С. 67–69.

Анотація

Пенчева Г. М. Про недоліки реформування системи органів управління державним майном. — Стаття.

Статтю присвячено аналізу проекту реформування системи органів управління державним майном шляхом створення єдиної державної холдингової компанії та субхолдингів, аналізу системи та повноважень державних органів управління. Визначено його основні недоліки, обґрунтовано недоцільність та формальність таких перетворень.

Ключові слова: реформування, система органів управління, державне майно, корпоратизація, холдингова компанія.

Аннотация

Пенчева А. Н. О недостатках реформирования системы органов управления государственным имуществом. — Статья.

Статья посвящена анализу проекта реформирования системы органов управления государственным имуществом путем создания единой государственной холдинговой компании и субхолдингов, анализу системы полномочий государственных органов управления. Определены его основные недостатки, обоснована нецелесообразность и формальность таких преобразований.

Ключевые слова: реформирование, система органов управления, государственное имущество, корпоратизация, холдинговая компания.

Summary

Pencheva G. M. About flaws of reforming the system of state property management. — Article.

The article is devoted to the analysis of the project of reforming the system of state property management by creating a single state holding company and sub-holdings, analysis of the powers of state governments. Identified its major flaws, proved impractical and the formality of such transformations.

Keywords: reforming, the system of governance, state property, corporatization, holding company.